

REINKARNATION:

Den siciliansk- græske filosof Empedokles (ca. 490- 430 f.Kr.) sagde: » Jeg har allerede været en dreng og en pige, en busk, en fugl og en umælende fisk i havet.«

Platon betragtede uddannelse som en genkaldelse af ting, vi allerede ved fra tidligere liv på jorden. Både Empedokles og Platon havde arvet en tro på reinkarnation fra Pyniagoræerne, og pythagoras selv havde sikkert lært den af sine kontakter med Indien. Karma og genfødsel er del af hinduismen, buddhismen, jaina, parser- og sikhreligionen. Selv druiderne menes at have troet på reinkarnation i en sådan grad, at de lånte penge af hinanden og lovede at betale dem tilbage i næste liv.

Blandt alle verdens store religioner er det kun jødedommen, kristendommen og islam, der afviser reinkarnation. Selv i islam og kristendommen er der ”uortodokssektter” som druserne, rosenkreuzerne, gnostikerne og mange brasilianske kristne, som har accepteret reinkarnation, men for ortodokse jøder, kristne og muslimer er hver menneskelig undfangelse og fødsel på jorden skabelsen af en ny menneskesjæl.

Nogle har hævdet, at henvisninger i Det Nye Testamente tyder på, at Jesus og hans disciple troede på reinkarnation, især hans bemærkning om at »Elias er allerede kommet«, og hans spørgsmål til disciplene: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er? « Men disse argumenter er ikke overbevisende. Elias’ genkomst, som forudsagt, ville ikke være et tilfælde af reinkarnation, eftersom han ikke var død, men var blevet transporteret fysisk til himmels i en ildvogn. Hans genkomst som Johannes Døberen ville hverken have været mere eller mindre mirakuløs end hans opstigen til himlen. Det var også en almindelig jødisk opfattelse, at mange andre profeter ikke var døde, men levede videre i himlen. (Himlen var ikke et sted for almindelige dødelige.) Så en tro på, at en profet kunne vende tilbage til jorden, var på ingen måde det samme som en tro på reinkarnation for alle. Selv den essenske lære, som beskrevet af]osephus, er måske blevet fejltolket: det er hævdet, at når de sagde, at mennesker efter døden blev flyttet over i en anden krop, var det snarere det samme som Paulus’ »Kødets opstandelse« end en hentydning til læren om reinkarnation.

Det er en populær opfattelse i dag, at Origenes (185-254) støttede troen på reinkarnation, men mange forskere fastholder, at dette er en fejltolkning af hans skrifter. Når han taler om sjælens tidligere eksistens, hentyder han ifølge dem til dens eksistens i himlen og ikke på jorden. I De Principals skriver han: »Enhver sjæl kommer ind i denne verden styrket af det foregående livs sejre eller svækket af dets fejl. Dens plads i verden, som et kar bestemt for ære eller vanære, er bestemt af dens tidligere velgerninger eller misgerninger. Dens gerninger i denne verden afgør dens plads i den verden, der følger efter denne.«

Der har ikke desto mindre i hele den kristne æra været mange troende, som har været overbevist om, at sjæle reinkarnerer. De er som regel nået til denne konklusion via ren og skær logik. Når det forudsættes, at Gud er ret- færdig og elsker menneskeheden, vil- le det være uretfærdigt og

ulogisk, at de enkelte livsomstændigheder skulle være så forskelligartede, hvis vi kun fik tildelt et liv, og et liv ville aldrig være tilstrækkelig til at opnå det åndelige fremskridt, der ville retfærdiggøre frelse. Som Rudolf Steiner siger: »Hvis vi tager et enkelt jordeliv ... og ser på, hvad dette liv alene fører med sig, er det som om vi plukker en blomst af en plante, og forestiller os, at den kan leve helt alene. Et enkelt liv på jorden er ikke forståeligt i sig selv; forklaringen må søges på basis af gentagne jordeliv.« Annie Besant gav udtryk for den samme tanke: »Med reinkarnation er mennesket et værdigt, udødeligt væsen, der udvikler sig frem mod et ærefuldt mål; uden den er han et drivende strå på de tilfældige omstændigheders strøm, uden ansvar for sin karakter, sine handlinger, sin skæbne«.

Vi er tilbøjelige til at rekapitulere vore vigtigste prøver, fristelser og kriser i liv efter liv, indtil vi omsider har mestret de svagheder, som gav anledning til dem. Det er en lang proces mod selvperfektion. Zarathustiske skrifter indeholdt samme ide: »Hvis sjælen i løbet af jordelivet ikke renser sig, forbliver uvidende og hengiver sig til et hvilket som helst jordisk begær, må den senere vende tilbage og antage fysiske kroppe igen og igen, indtil den er helt ren.«

Den vedantiske hinduopfattelse er, at enhver sjæl er en gnist af guddommen, del af atman eller brahman. I Bhagavad Gita siger Krishna: »Der har aldrig været en tid, hvor jeg ikke var, eller du, eller alle denne jords fyrster; og vi skal ej heller nogensinde ophøre med at være. Ligesom dette dødelige hylsters Herre oplevede barndom, ungdom og alderdom, vil vi møde det samme i fremtidige inkarnationer.« I inkarnation bliver vi adskilte individer i en tilstand af illusion (maya), og gennem gentagne inkarnationer udvikler vor sjæl (jiva) sig efterhånden til sand selvbevidsthed, befrielse (moksha eller mukti), og til sidst til den ultimative enhed og identitet med Virkeligheden, Brahman. »Som en mand kaster sit slidte tøj til side og tager nyt på, kaster det inkarnerede selv sine slidte kroppe til side og træder i nye« (Bhagavad Gita). En anden gren af hinduismen (hinduistisk teisme) mener, at genfødslerens konstante hjul (SAMSARA) er en genspejling af den guddommelige kreativitetens livsglæde og »legesyg« (Jila), uden en så kraftig målrettethed. Individuelle sjæle kan stadig stræbe og udvikle sig mod frigørelse og genforening med Brahman, men der vil altid være en uendelig mængde sjæle, der til stadighed bliver reinkarneret.

I det nittende århundrede hørte reinkarnation med til den oprindelige spiritualistiske (eller spiritistiske) lære, som fremsat i *The Spirit's Hook*, den første antologi af åndekommunikationer samlet af H. L. D. Rivail under pseudonymet Allan Kardec (1804-69) og offentliggjort i 1856. Men på grund af forsøget på at forsones spiritualismen med den ortodokse kristendom, blev troen på reinkarnation snart drevet under jorden. Hentydningerne til reinkarnation i Kardec's bog blev kanaliseret gennem Gelina Japhet, et medium under supervision af en hypnotisør (eller »mesmerist«) ved navn M. Roustan, som selv nærede en fast tro på reinkarnation, og som måske, måske ikke, påvirkede indholdet af budskaberne. D.D. Home var blandt doktrinens mange erklærede modstandere. Efter Kardec's død modtog Home angiveligt et åndebudskab fra ham, som lød: »Jeg fortryder at jeg fremsatte den spiritistiske doktrin.«

Trods sådanne modstandere vedblev budskaber formidlet gennem medier

Trods sådanne modstandere vedblev budskaber formidlet gennem medier at fastholde reinkarnationens sandhed, tit hvor mediet var stærkt imod ideen. Dette var tilfældet med Edgar Gayce (1877-1945), hvis »lifereadings« tit indeholdt henvisninger til den pågældendes tidligere inkarnationer. De budskaber, Bligh Bond beskrev i *The Company of Avalon*, nævner reinkarnationen af en Glastonbury-munk som identisk med den kvinde, igennem hvem kommunikationerne blev modtaget. Hverken hun eller Bond troede oprindelig på doktrinen. Den engelske læge Arthur Guirdham blev ført sammen med en gruppe mennesker, som det gennem drømme og åndebudskaber viste sig tidligere havde været inkarneret i et katharsamfund i Languedoc idet 12. og 13. århundrede.

En stor del af de empiriske beviser for reinkarnation stammer fra børn mellem tre- og femårsalderen, som spontant fremkommer med detaljer fra et andet liv. Når de i Østen fortæller om sådanne »minder«, får de måske større opmærksomhed end i Vesten, især hvis det forrige liv var for nylig, og det kan være muligt at opspore slægtninge. Modstandere har bemærket, hvor tit sådanne børn tilsyneladende har levet i rigere familier, og antydning, at forældrene håber på støtte, eller måske ligefrem adoption. Men ud fra samme ræsonnement ville minder om fattigere liv, som sikkert optræder, næppe blive fulgt op med samme entusiasme, så det tilsyneladende misforhold af tidligere-rige og nu-fattige kan ikke betragtes som grund til at afvise bevismaterialet.

Mange tilfælde af erindringer om tidligere liv hos børn er blevet optaget og udforsket af dr. Jan Stevenson. Et sådant tilfælde involverede en indisk dreng, Jasbir, som tilsyneladende var død af kopper, men senere blev genoplivet som et helt andet menneske, Sobha Ram, fra en anden landsby (og en anden kaste), som var død efter et fald fra en kærre. Han mødte senere mange medlemmer af Sobha Rams familie, genkendte dem og hilste dem ved navns nævnelse. Han bekræftede sågar familiens mistanke om, at deres afdøde slægtning faktisk var blevet forgivet. Dette specielle tilfælde kan måske mere præcist beskrives som besættelse, men det ser ud til at pege i retning af muligheden for, at personligheden kan eksistere uafhængigt af kroppen og bebor kroppen. Sobha Rams ønske om at forklare omstændighederne bag hans død kan have ført til hans øjeblikkelige tilbagevenden i Jasbirs krop, idet begge »dødsfald« indtraf på omkring samme tid.

Nogle børns drømme og mareridt (fx om at drukne) er uforklarlige ud fra den drømmendes virkelige oplevelser i dette liv, men kan forklare som et traumatisk minde fra et tidligere liv. Reinkarnation hævdes også at kunne forklare diverse fænomener lige fra fobier til modermærker på steder hvor der tidligere har været sår og fra vidunderbørn (at lære gamle færdigheder på ny) til forelskelse. Nogle ser ud til at føre tanken om en

»sjælspartner« for vidt. De fleste læresystemer mener, at vi prøver forskellige familierelationer med dem, der står os nærmest, men sjældent eller aldrig gentager nøjagtig det samme.

Folk spørger undertiden, hvor lang tid sjæle tilbringer på andre planer. Det menes almindeligvis, at sjæle, der ikke er særlig højt udviklet på det egoistiske plan, vender hurtigere tilbage. Når forbindelsen til individualiteten styrkes, går der længere tid mellem inkarnationerne.